

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

ஆசிரியர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிசோன்.

விக்காகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichery.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெய்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, பவ ன்ரு மாசி மீ கள வ (28—2—35)

NO. 14.

திருவாய்மொழி.

நடையொன்றில்லாவுலகத்து நந்தகோபன்மகனென்னும்
கொடியகடியதிருமாலரல் குளப்புக்கூறுகொளப்பட்டு
புடையும்பெயரகில்லென்னான் போட்கன்மிதித்தவடிப்பாட்டில்
போடித்தான்கொணர்ந்துசீர்கள் போகாவுயிரென்னுடம்பையே .

வேற்றிக்கருளக்கொடியான்றன் மீமீதாடாவுலகத்து
வேற்றவேறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தாளே
குற்றமற்றமுலைதன்னைக் குமரன்கோலப்பணைத்தோளோடு
அற்றகுற்றமவைதீர் அணையவழுக்கிக்கட்டரே .

உள்ளேயுருகிவைவேனை யுள்ளோவிலளோவேன்துத
கொள்ளுகொள்ளிக் குறும்பனைக் கோவர்த்தனைகண்டக்கால்
கொள்ளும்பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடும்
அள்ளிப்பறித்திட்டவன்மார்விலெறிந் தென்னமுலைத்தீர்வேனே .

திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதுல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருள்வந்து முந்துமினே.
[தீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை,
பவ (வடு) மாசி மீ 17 உ

இராப்பகலற்ற இடம்

கந்தரலங்காரம்.

அராப்புனை வேணியன் சேயருள்
வேண்டு மலிழந்தவன்பாற்
குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல்
வேண்டுங் கொடியவைவர்
பராக்கரல் வேண்டு மனமும்
பதைப்பறல் வேண்டுமென்றால்
குராப்பக லற்ற இடந்தே
இருக்கை எளிதல்லவே.

(சை செ. 74)

என்பது அருணகிரிநாதர் அது
பவத் திருவாக்கு. இதனால்
இராப் பகலற்ற இடம் ஒன்று உள்
ளது என்பதும், அதனை அடைய

வேண்டியது அவசியம் என்பதும்,
அதனை அடைந்த போதுதான் கட
வுள் அருளைப் பெற்று உய்தியடைய
முடியும் என்பதும், திருவடியைத்
தொழ முடியும் என்பதும், ஐம்பொறி
களும் தம் தம்புலன்களில் நிறை முறை
இன்றிச் செல்லுதலாகிய பராக்கு
அற்று நிறை முறை தழுவி நிற்கும்
என்பதும், மனமும் அவச் சலனம்
ஒழிந்து சார்தி பெறும் என்பதும்
நன்று பெறப் படுகின்றன.

அராப் புனை வேணியன் சேய்
அருள் வேண்டீம்:—சிவ குமாரர் எனப்
படும் அருட் குருவின் கருணை வேண்
டீம் என்பது. முருக வேளைச் சிவ
குமாரர் என்பதன் பொருள் என்னை?
அருட் குருவை “அராப்புனை வேணி
யன் சேய்” என்பது. ஏற்றிற்கு? எனின்,
சிறிது கூறுதம்:—“உற்ற ஆக்கையின்
உறு பொருள்” (திருவாசகம்) ஆகிய
ஆதி அருளே சிவம் எனப்படுவது.
“என்பர மல்லா இன்னருள்” (திரு
வாசகம்) எனப்பட்டதும் இதுவே
யாம். இவ் ஆதி அருள் சகல சீவர்
களது உடலகத்தும் புறத்தும் உளதே
யாயினும் அச்சீவர்கள் அவ் அருளைப்
பூரணமாகப் பெற்று உய்தியடைதல்
முடியாத காரியம். ஏனெனின், உடல
கத்து அருவாயும் உள்ளாயும் (அரு+
உள் = அருள்) இருக்கும் இவ் ஆதி
அருளானது தனக்குரிய நிறையைப்
பெறவேண்டும்—வினைவேறி உடலகத்
துப் பூரணமாகக் குடிக்கொள்ள வேண்
டீம். இஃது எவ்வாறு எனின், இவ்
ஆதி அருள் என்புக்குள் இருக்கும்
அம்பு (அப்பு) என்னும் அன்பின்
வழியே சென்று அன்பு வடிவாகி அவ்
அன்போடு கரந்து உறைந்து அதனால்
அவ் அன்பானது தனது உற்பத்தித்
தானமாகிய பிருதிவியோடு உறைந்து
அதனால் அவ் அன்பும் பிருதிவியும்
சுத்த மடைந்து அருளாகிய தானும்—
அருள் எனும் இயக்கமாகிய வாயுவும்
சுத்த மடைந்து பெற்ற பாலதாகிய
நிறையைப் பெறவேண்டும். இவ்வாறு
நிறை பெற்று நின்ற அருள்தான்

“அருள் என்னும் அன்பின் குழவி”
(தேவர் குறள்) எனப்பட்டது என
அறிதல் வேண்டும். ஆதி அருள் என்
பவன் (தகப்பன்) அன்பு என்பவ
ளோடு (தாய்) கூடிக் குழைதலால் மக
னாப் பிறந்தான்—மகன் பிறந்தான்—
அருட் சேய்—ஞானக் குழந்தை பிறந்
தது என்க. அருள் பெற வேண்டிய
நிறையைப் பெற்றது என்பதன்
பொருள் இதுவே என்க. இவ்வாறு
ஆக்க முற்ற அருளே “அராப்புனை
வேணியன் சேய்” என்பது; சிவ
குமாரர் என்பது; அருட்குரு என்பது.
யாவராலும் அடையப் படவேண்டி
யது இவ் அருளே ஆதலால், இதுவே
வேறாக ஒரு கடவுள் போல—அருட்
குருவாக—குருநாதனாக—முருகனாக
கப்போற்றப்படுவது என்க. இவ் அரு
ளோடு கூடிய விமல வடிவமே—சத்தி
சிவ வடிவமே சோமா ஸ்கந்த வடி
வம் எனவும் போற்றப்படுவது. பிதா
வேறு மகன் வேறு அல்ல; இருவரும்
ஒருவரே எனச் சருதி கூறுவதன்
உண்மையும் இதுவே யாம்.

கந்தப்புராணம்.

அருவமு முருவுமாகி யநாதியாய்ப்
பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்ப
தோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்க ளாறுங்க் கரங்கள்
பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்
குதித்தன னுலகமுய்ய.

ஈசனே யவனுடலால் மதலை யாயின்காண்
ஆசிலா வவனறு முகத்துண்மை யாலறிநீ
பேசிலாங் கவன்பர னோடுபேத கல்லன்
காசிலா வகன் மணியடைக்கதீர்வரு திறம்
[போல்.

“முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னி
ரண்டும் கொண்டே” என்பதன் உண்
மைப் பொருள் அமயம் நேரும் போது
விளக்கிக் கூறப்படும். மேலே கூறிய
வாறு நிறை பெற்று நின்ற அருளாற்
றன் சீவர்கள் நாற் பொருட் பயனை

யும் வாய்மையாக அடைய முடியும். இத்தகைய அருள் ஆக்க முறப் பெற்ற வரே மெய்யடியார்—அருளாளர்—கடவுள் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவர். இவ் அருள் ஆக்க முறதலே ஞான சத்தி வடிவம் ஆக்க முறதலாகும். இது பற்றியே “ஞானர் தான் உருவாகிய நாயகன்” (கந்தப்புராணம்) எனப் போற்றப் பட்டனன் முருகன் என்க. இவ் அருளை ஆனம் மெய்யடியார்க்கு அல்லல் இல்லை. “அல்லல் அருள் ஆர்வார்க்கு இல்லை” (தேவர்குறள்) என்றனர் பொய்யில் புலவர். இத்தகைய மெய்யடியார் இவ் அருள் ஆக்க முறப் பெறாத மற்றைய சீவர் போலப் பிணி மூப்புக்களால் சாதலடைந்து பிறவி வலைப் படமாட்டார். ஆதலாற்றான் இத்தகைய அருளைப் பெற வேண்டும் என்பாராய் “அராப் புனை வேணியன் சேய் அருள் வேண்டும்.” என்றனர் அருணகிரிநாதர்.

எல்லாம்பிறவாநாளே” (அப்பர்தேவாரம்) என்பதன் பொருள் இதுவேயாம். அருளாளராகிய மெய்யடியார் அகத்தில் எம் பெருமான் கழல் பேசாத நாள் இல்லை; அவர்கள் இறந்து பிறவாதவர்களாதலால் என்க. விரிப்பில் பெருகும். “வித்தகம் பேசேல்” என்னும் கட்டுரையில் காண்க. (“வித்தகம்” தொகுதி 1. இல 51.) அருள் ஆக்க முறப் பெற்ற மெய்யடியாரே இத்தகைய “தண்டையந்தாள்” தொழ வல்லார்—கிண்கிணி ஓசையைக் கேட்க வல்லார் என்பது இதனை அதுபவமாக அறிந்த அருணகிரிநாதர் அருளிய பின் வரும் செய்யுளாலும் நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க.

கந்தரலங்காரம்.

மண்கம முந்தித் திருமால்
வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுந்
கேட்டது வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாமெ
பிள்ளை திருவரையில்
கிண்கிண யோசை பதின
ஊலகமும் கேட்டதுவே.

(ஊ செ. 93)

“குராப் புனை தண்டையந்தாள்” என்பதில் குறிஞ்சி நிலக் கருப் பொருளாகிய குரா மலர் பேரின்ப அதுபவத்துக் குரியது தண்டையந்தாள் என்பதை உணர்த்தி நின்றது. முருகனே குறிஞ்சி நிலத் தேய்வம் என்பார். எந்த எந்தப் பக்குவம் பெறுதற்கு எந்த எந்தத் திணை இன்றி யமையாததோ அந்த அந்தத் திணையாக அவ் வப்போது மாற்றி அடைய வேண்டியதை அடைந்துபடியேற்றம் பெறவேண்டும். பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தல் என்பன ஆரோகண மார்க்கம் என்ப. ஆதலால் எந்தத் திணையை யுடைய சரீரமாகிய பூமியும் மேலே கூறிய திணையை வரிசையாகப் பெற்று ஆரோகணம் பெற வேண்டும் என்பது வேத

உண்மையாம். பாலையில் உற்பத்தியாவது அமிர்தம். அவ் அமிர்தம் விளைவேறிய பின் குறிஞ்சியால் உண்ண வேண்டும். பேரின்ப அதுபவம் இதுவே என அறிதற் பார்த்து.

“அன்பின் பெருமையும் அருளின் பெருமையும் அம்பின் பெருமையும் அனைத்தும் குறிஞ்சியாம்.”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இராப்பகல் அற்ற இடத்தை அடைந்தவரே தண்டையந்தானே ஓவாது தொழுது பேரின்பம் பெற வல்லராவர் என்க.

கோடிய ஐவர் பராக்கு அற வேண்டும்:—கொடுமை—வளைவு—நிறையின்மை. ஐவர்—ஐம்பொறிகள். ஐம்பொறிகளும் தம் தம் புலன்களை நிறை முறை இன்றி அவாவிப் பராக்குறது நிறை தழுவி நிற்பல் வேண்டும் என்பது. உரிய சாதகங்களால் தண்டையம் தான் அடையப் பட்ட போதுதான் கொடிய ஐவர் பராக்கு அற்று நிற்கும்; தண்டையம் தானும் மறைந்து நின்று அதனால் ஆய தூய உணர்ச்சியால் ஐவரை வெல்ல முடியும் என்க. பின்வரும் பிரபல சருதியாலும் இவ் உண்மை நன்று வலியுறுகின்றது.

அப்பர்தேவாரம்.

புள்ளுவர் ஐவர்க்காவர் புனத்திடப்
[புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் சூறையொள்வர் தூறெறி
[விளைய லொட்டார்
முள்ளுடையவர் கடம்மை முக்கணன்
[பாதநீழல்
உள்ளிடை மறைந்து நின்றம் துணர்
[வினுவெய்யலாமே.
(ஊ தனித்திரு நேரிசை செ. 5.)

[எம் பெருமான் திருவடி எனப்படும் அமல ஐகார ஒலியால் பொறி புலன்கள் மாற்ற மடையும்—உடலுயிர் அமல மடையும் என்பதன்

உண்மையும் இதுவே ஆம். புனம் என்பது மனமாகிய காடு; அழுக்கு மனம்]

மனமும் பதைப் பற வேண்டும்:— மனம் அசுத்த அசைவாகிய அவசு சலனம் ஒழிந்து நிறை பெற வேண்டும். — சாந்தி பெற வேண்டும் என்பது ஐவர் பராக்குறுதலால் மனம் பதைப்புறும். இதனால் நேரும் அநர்த்தங்களுக்கு அளவில்லை.

“விழ்த்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை [இழத்தேன்”

என்றனர் மணிவாசகர்.

(திருவாசகம், செத்திலாப்பத்து செ 1)

அருட் குருவாகிய சேயின் அருள் பெறுதலும் தண்டையம் தாள் தொழுதலும் ஐவர் பராக்கறுதலும் மனம் பதைப் பறுதலும் கை கூட வேண்டும் எனவும் இவை கை கூடுவதற்கு என் செய வேண்டும் என்றால், இராப் பகலற்ற இடத்தில் இருக்க வேண்டும் எனவும், அஃது எளிதன்று எனவும் ஒன்றும் போதா அறிவிளிகளாகிய எம்போலிய உலக மாக்களுக்கு உணர்த்தியருளிஞர் தத்துவப் பெரியாராகிய அருணகிரி நாதர் என அறிக. இராப் பகலற்ற இடம் என்றால் எனின்? அதனை அடைவது எப்படி? எனின், சிறிது கூறுதல்:— இராப் பகல் என்றால் இருளும் ஒளியும் என்று கூறப்படும். இவற்றையே மறப்பு நீண்ப்பு எனவும் அறியாமை அறிவு எனவும் கேவல சகலம் எனவும் கூறுப. அறியாமையாகிய மறப்பும் சீவச் செயலாகிய முண்ப்பால் அறிதலாகிய அறிவும் இன்றி சிவஞானத்தால் ஒரே பெற்றித்தாய் அறியும் பேரறிவே இராப் பகலற்ற இடத்து இருக்கும் மெய்யடியார்க்கு உரியது என்க. இருள் இல்லாமல் ஒளி இல்லை, ஒளி இல்லாமல் இருள் இல்லை. இவற்றால் ஒன்றற்கு ஒன்று பெருமை விளக்கம் உளவாகின்றன. இருள் என்பது அவித்தை — அஞ்ஞானம். ஒளி என்பது ஞானம். இவ் இரண்டும் சமம்

பெற்ற போது இவை தனித்தனி விளங்காமல் ஒன்றுபட்டு நிற்கும். இதுதான் இராப் பகல் அற்ற இடம் என்பது. இதனைத் தான் மதி சொற்பம் என்பது. இரவு மல்ல பகலும் அல்ல. இவ்விடம் தான் மனமும் மதியும் ஒன்றிய இடம்; இருவினை சொற்பமாகிய உடலுயிர் இயக்கங்கள் சமம் பெற்ற இடம்; இருவினை ஒப்புமல மரிபாகம் வாய்ந்த இடம் என்க. பின்வரும் வேத வாக்கும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

ஒளவை குறள்.

அமாவாசைபூரணையாகுமவர்க்குச் சமனம் உயிர் உடம்புகாண்.

அண்டத்திலுமிந்தவாநென்றறிந்திடு பிண்டத்திலுமதுவேபேசு.

(ஊ துரிய தரிசனம் செ 7. 8.)

“அமாவாசை பூரணையாகும்” என்பது இருளும் ஒளியும் சமம் பெற்றதை உணர்த்தி நின்றது. இருள் ஒளி சீத உஷ்ணம் உடல் உயிர் இவை சமப்பட்ட இடமே இராப் பகல் அற்ற இடமாகும். திரோதானமும் அருளும் சமப்பட்ட இடம் எனினும் ஆம். “இரு பதமாவது இரவும் பகலும்” என்பது திருமந்திரம். (7ம் தர். திருவருள் வைப்பு செ. 1) சேவடிகள் இரண்டும் வைக்கப்பட்ட இடமும் — காணப்பட்ட இடமும் இதுவே யாம். (திருவாசகம் திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம்) நம் முள்ளே குரு தரிசனம் பெறும் இடம் — ஞான நேத்திரம் பெறும் இடமும் இதுவே யாம். இவ்விடத்தை அடைந்த போது இயற்கையாகவே கீழ்முகம் கொண்ட குண்டலி மேல் நோக்கி நிற்கும் “அராப் பூனை வேணியன்” என்பதன் உண்மைப் பொருள் இதுவே ஆம். குண்டலியை அடிமை கொண்டவன் என்பது. மனமும் மதியும் ஒன்றுதல் என்பது இப்பொருட்டே யாகும். இவ் விடத்தை

அடைந்த மெய்யடியார் உடலில் அகண்டாகார அமல சொரூபமானது — நிறை பெற்று நின்ற அருளானது அணு அணுவாக ஆக்க முற்றுப் பேரின்பம் அளித்து உடலுயிரை விழுங்கிப் பூரணப் பட்டு நிற்கும். பின்வரும் சருதிகள் இவ் வுண்மையை நன்று புலப் படுத்துகின்றன.

திருவாசகம்.

‘தந்ததுன்றனைக்கொண்டதென்றனைச் சங்கரா யார்கொலோசுதரர் அந்தமொன்றில்லா ஆந்தநீப் பெற்றேன் எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்’
(ஊ கோயிற்றிருப்பதிகம் 6ம் தர். செ. 10)

கந்தரலங்காரம்.

போக்கும் வரவும் இரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும் வாக்கும் வடிவு முடிவமில்லாதொன்று வந்து வந்து தாக்கு மனேவயர் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே ஆக்கு மறுமுக வாசொர்ல் லொணுதிந்த ஆனந்தமே.
(ஊ செ. 73)

இராப் பகல் அற்ற இடமே புகலிடம் எனப்படுவது. இதுதான் அமல முத்தப்படி — முத்தி வாழில். விமல ததுவாகிய ரகசாத தேகம் இதுவே. இவ் விடத்திற்குள் அருளைப் பெற முடியும். குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால், — நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் அருந்தல்களாகிய தூல சூக்கும்ப் பயில்வுகளால் புகலிடத்தை அடையப் பெறுது பிணமாகி விழுதற்குரிய இருவினை சொரூபமாகிய — அசுத்த ததுவாகிய அகலிடத்தே நின்று நீலிக் கண்ணீர் வடித்து அப்பனை! அரசே! எனக் கூவிக் குழறுவதால் அருளைப் பெற்று உய்தியடைய முடியுமா? முடியாது; முடியாது. இது பற்றியன்றே,
(8-ம் பக்கம் காண்க.)

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 13-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

இத்தகைய சிவமணம் பெறுதற்கு ஏற்ற இல்லற ஒழுக்கத்துக்கு உரிய விவாகமும் “மன்றல்” எனவும் “மணம்” எனவும் உபசரித்துக் கூறப்பட்டதன் உண்மையும் உய்த்துணர்தற்பாலது. மல பரிபாகமே “கந்தழி” எனப்படுவது. அசுத்த பௌதிகம் — அசுத்தமாகிய மலம் அவ் அசுத்தம் நீங்கி விமல மடையவே அசுத்த உணர்ச்சியாகிய — அசுத்த காம உணர்ச்சியாகிய கந்து அழியும்; அஃ தாவது சுத்த மடையும் — வடி நீங்கிச் சிறக்கும் — சிவமாகும் என்பது. இப் பெற்றி கைவரப் பெறுதற்குக் குருவருளால் அநுட்டிக்கப்படும் அரிய பெரிய சாதகமே பாசுபத விரதம் எனப்படுவது. பாசுபதம் என்றால் என்ன? பாசு என்பது மாசு என்னும் பொருளுடையது. மாசு மலம் குற்றம் அழுக்கு என்பன ஒன்றே. பதம் என்பது பக்குவம் எனப்படும். பதஞ் செய்தல் என்பது பக்குவப்படுத்தல் — பாசுஞ் செய்தல் — பஞ்சிகரணித்தல் — குழைத்தல் எனப்படும். பாசு என்னும் மாசு மாசு என்னும் மலம் பதப்படுத்தலை — பக்குவப்படுத்தலை — பரிபாகம் பெறுதலை பாசுபதம் எனப்படும் என்பது. மலம் பரிபாகமான லன்றி — மல பரிபாகம் கைவரப் பெற்றாலன்றி — மலம் விமலமான லன்றி அம் மலம் அமல மாதல் அஃதாவது உடல் ஊனம் அறவே ஒழிந்து விமல மாதல் — சிவ சம்பந்தம் பெறுதல் — சைவம் திகழ்தல் முடியாத காரியமே. மற்றே, அவ சம்பந்தமாகிய சவ சம்பந்தமே கைகூடும் — பிறவி நெறியே உளதாகும் என்க. பாசுபத விரதமே “சீரோ விரதம்” எனவும் “விரஜா தீகைக்” எனவும் “மந்திர சம்ஸ்கார தீகைக்” எனவும் சுருதிகளால் விதந்து கூறப்படுவது.

அதர்வசிகோபநிஷத்.

“ருத்ரம் சாஸ்வதம் வைபுராணம்
இஷம் ஊர்ஜம் தபஸா நியச்சதி
வ்ரதம் ஏதத் பாசுபதம்.”

(இ—ள்) நித்தியனும் பழையவனும் அன்னமானவனும் சர்வ வல்லப முடையவனும் ஆகிய உருத்திரனை (ஒருவன்) தவத்தினால் அறிகின்றான். (அடைகின்றான்) அதற் குரிய விரதமே (தவமே) பாசுபதம் என்பது.

கூர்ம்புராணம்.

நிர்மிதம் ஹிமயா பூர்வம் ச்ரோனதம் பாசுபதம் சுபம். 1
குஹ்யாத் குஹ்யதமம் சூக்ஷ்மம் வேத ஸாரம் விமுத்தயே 11

(இ—ள்) வேத சாரமாயுள்ளதும் மறை பொருளும் மறை பொருளாயுள்ளதும் நுண்மை யானதும் ச்ரோனதம் எனப்படுவதும் மங்கள் கரமானது மாகிய பாசுபதம் என்பது பக்குவ சீவர்கள் அநுட்டித்து வீட்டை தற் பொருட்டு என்னால் நிச்சயமாக விதிக்கப்பட்டது என்பது.

சூத சங்கிதை.

வேதமுடிபுபாசுபதவிரதமோன்யேயேடுத்துரைக்கும் ஆதலால் விரதமேயன்பினறுட்டித்திடல்வேண்டும் போதல் ஒளிர்யாசுபதீஇப்புதுமால்முத்தீஉயர்இதனால் கேதமுறுமாபாதகனேகிளரிவ்விரதத்தனைவிட்டோன்.

(ஷ்ரீயம முறை யுரைத்த அத்தியாயம் செ. 20)

இவற்றால் பாசுபத விரதமே மல பரிபாகம் வாய்ந்து அஃதாவது மலம் முறையே விமலமாய் அமலமாய் ஒருவன் கடவுளை அடைதற்கு — முத்தியடைதற்கு இன்றியமையாச் சாதகம் என்பதும், இதுவே வேத முடிபான உண்மை என்பதும் நன்று வலியுறுத்தல் கண்டு கொள்க. பாசுபதம் என்பதற்கு பசுபதியை அடையும் விரதம் எனத் தூலமாகப் பொருள் கூறி இவ் விரத நெறியறியாது அமைவார் பலர். விரதங்கள் தவங்கள் எல்லாம் கடவுளை அடைதற்கு உரியனவே எனப் பொதுவாக யாவரும் பேசி அமைவர். பாசு என்னும் மாசுபதமாகாமல் — மலம் பரிபாகம் மடையாமல் “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருளாகிய” பசுபதியைக் கண்டு அடைதல் முடியாத காரியம். ஆதலால் பாசுபதமாதற் குரிய சாதகம் என்னும் விளக்கமாகிய உண்மைப் பொருளில் மற்றைய பொருளும் அடங்குதல் அறிக. தவங்கள் — விரதங்கள் யாவற்றுள்ளும் தலையாயது பாசுபத விரதமே என்பது வேத உண்மை. பாசுபதம் “ச்ரோனதம்” எனப்பட்டதன் பொருள் என்ன? எனின், சிறிது கூறுவல்: — “ச்ரோனதம்” “சுரோதம்” என்பன ஒன்றே. ஆகாயத்தை — வெளியை — அகண்டாகார லலாடத்தை இடமாகக் கொண்டவன் “சுரோதா” என்ப. பிரதித் தொனி ரூப சத்தத்தின் கண்ணே விசேஷமாய் விளக்கத்தை யுடைய சுரோதா புருஷனுக்கு ஆகாசம் இடமாம் என்பது பிருகதாரண்ய உபநிஷத். ஆகாச தத்துவத்தை அங்கமாகக் கொண்ட — இடமாகக் கொண்ட தொனி ரூப

சப்தம் (நாதம் — ஒலி) “ச்ரேளதம்” எனப்பட்டதென்பது வெள்ளிடை. நாதம் “ச்ரேளதம்” எனப்பட்டால் நாதம் என்னும் ஒலியாகிய இயக்கத்துக்குப் பிறப்பிடமான விந்து “அச்ரேளதம்” (அசிரேளதம்) எனப்படும் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.ச்ரேளதம் பிராணனை ஆசிரயித்தது என்பதும் அச்ரேளதம் அபானனை ஆசிரயித்தது என்பதும் உண்மையே அல்லவா? வெள்ளிடை அல்லவா? ஆகவே அபானன் சத்தமடையாமல் பிராணன் சத்தமடைய முடியாது என்பது வெள்ளிடையாம். பாசு பதம் சிரேளத பாசு பதம் அசிரேளத பாசு பதம் என இரு வகைப்படும் எனவும் அசிரேளத பாசுபதம் மோஹ ணர்த்தமும் வேத பாஹியமுமாம் எனவும் பாடிய கர்த்தாக்கள் தீர்ப்புக் கூறிவிட்டனரே எனின், வேதகர்த்தா முடர் எனப்பட ஆமோ? அன்று! அன்று! மன்றோ, அவ் வேதத்தின் உட்பொருளை ஒரு சிறிதும் அறியும் ஆற்றலின்றி, தமது வித்யா சாமர்த்தியத்தாலும் தற்போதத்தாலும் மனம்போனவாறு கண்டு பிடித்தனவற்றை எல்லாம் “இது வேத சம்மதம்” “இது வேத பாஹியம்” “இது கொள்ளற் பாலது” “இது விள்ளற் பாலது” என்றும்; தங்கள் மூளைக்கு எட்டாதன வற்றை அசுத்தம் அசம்பாவிதம் என்றும் துணிந்தவரே — துணிந்தனவற்றை வெட்கம் — லஜை யின்றி வெளிட்டவரே முடர் எனப்பட ஆம் என்றே எமது சிற்றறிவு கொண்டு துணிய வேண்டியதாகின்றது. சிலர் காளாமுகம் காபாலம் என்பவற்றை அவைதீக மதங்கள் என்கின்றனர் ஆம். கரும்பின் சக்கையை மென்று விழுங்கிவிட்டு அதன் சாரத்தை உமிழ்ந்து விட்டவர் இவர் என்பதில் ஐயமுண்டோ? இல்லை. இல்லை. இவற்றின் உண்மைகளை அறியாதவர் தாமா முத்தி நிலையை அறிய வல்லார்? சேற்றிலன்றி வேறு யாண்டும் பங்கஜம் விளை வேற முடியாது என்பது பட்டாங்கு அல்லவா? சத்தியம் அல்லவா? ஆதலால் அவைதீகம் எனப்படும் பாசு என்னும் சேறு பக்குவப் படுதல் — பதஞ் செய்தல் என்புழி வைதீகம் யாண்டோ? அசிரேளத பாசு பதம் காமார்த்தம் எனவும் அவைதீகம் எனவும் கூறுவோர் சேற்றிலன்றிப் பிறவாறு பங்கஜம் விளைவேற முடியாது என்பதனை அறியாதது என்னை? வைதீகம் என்றால் சத்தம் அல்லவா? பாசு பதமான பின் வைதீகம் நிலவ ஆம் அன்றி அதன் முன் ஆம் எனக் கூற இடமுண்டோ? ஆதலால் அவைதீகமே அடிப்படை என்பது வெள்ளிடை. அதன் அதுட்டானத்தாலன்றி வேறு எவ்வாற்றானும் எவ் உபாயத்தானும் வைதீகம் பெறற் பாலதன்று என்பது மலை இலக்கு அல்லவா? ஆதலால் அசிரேளத பாசு பத சித்தியின் ஈறே—அஃ தாவது நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் அமைந்த இல்லற ஒழுக்கத்தால் இந்திரிய நிரோதம் பெறுதலே — மல பரிபாகம் பெறுதலே சிரேளத பாசு பதம் எனக் கொள்ளற் பாற்று என்பது தடக்கை நெல்லி என விளக்

கம் பெறுதல் கண்டு கொள்க. இவ் வண்மைகளை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாத வித்துவான்கள் சிலர் அசிரேளத பாசு பதம் காமார்த்தம் எனவும் வேத பாஹியம் எனவும் முடிபு செய்து தாமும் வைதீகம் நிலவப் பெறுது மாண்டு பிறவி வலைப்படுவாராயினர். இவ்வாறே, இவ் வண்மையை அதுபவமாகக் கண்டுணர்ந்த தத்தவப் பெரியாராகிய சித்தர் பெருமக்கள் அருளிய நூல்களை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாத சந்தான குரவச் சைவ சித்தாந்த பரம்பரையினராகிய போலி பிரமசாரிகள் சிலர் “சித்தர் நூல்கள் பெண்போகம் முக்கியம் எனக் கூறுகின்றமையால் அவை பயன் தரமாட்டா; அவை எங்கள் நூதன சைவத்துக்கு விரோதம்; அவற்றை அதுசரிப்போர் பைசாசு பதம் அடைவர்” என்பன போலச் சிலபல விளம்பி அத் திரு மறைகளையும் அவற்றை அருளிய சீவகாருண்ய மூர்த்திகளாகிய அச்சித்தர் பெருமக்களையும் சாதலடையக் கற்ற தமது குட்டிக் கல்விக் கெறுவத்தால் மனம் போனவாறு இகழ்ந்து சிவத் துரோகிகளாய், ஆவடை இலங்கம் இன்ன என அறியாது வாய்மையான பிரமசாரிய நேறியும் அறியாது, பண்டைச் சமணச் சைவருள் ஒருசாரார் கொள்கையையே வேத உண்மை எனக் கொண்டு பிரமசாரி என வாளா கூறிக் கொண்டு கௌபினத்தைச் சிக்கென யாத்துக் கொண்டு “சிவோகம்” என்று வாளா கூறிச் செம்மாந்து ஓராங்கு வீற்றிருந்தாற்றான் முத்தி சித்திக்கும் எனத் தமது வித்தியா சாமர்த்தியத்தாலும் தற்போத முதிர்ச்சியாலும் சித்தாந்தம் செய்து மாண்டு பிறவி வலைப்படுவாராயினர். இவர் கூறியனவற்றையே வேத வாக்கென நம்பிய தற்காலத்தவருட் பெரும்பாலர் உண்மை இன்னது என அறிய முடியாதவராய் அவ் உண்மைக்கு மாறாக விதண்டை பேசிப்போராடி மாழ்க வேண்டியவராயினர்.

பாசு பத விரதம் “விரஜா தீசைக்” எனக் கூறப்படும். “விரஜா நதி” என்பது பரம பதத்துக்கு இப்பால் உள்ள நதி எனக் கற்பனையாகக் கூறப்படுகின்றது. கடக்கப் பட வேண்டியது இதுவே. வைதரணி என்பது இதுவே. நெடுப்பாறு என்பது இதுவே. இதனைக் கடத்தற்குரிய தீசையே “விரஜா தீசைக்” எனக் கூறற் பாற்று. ஆக் மங்களில் “ம்ருத தீசைக்” எனப்பட்டதும் இதுவேயாம். அசுத்த தநுக்கள் “ம்ருதம்” அடைந்து—செத்து—நீறி மாறும் இடம் இதுவே என்க. அப்பொழுது தான் உடலில் சிவம் குடி புகும்—சிவோகம் தலைப்படும் என்க.

“.....
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய உன்புகுந்த அன்பின்குலாத்திலை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே”

என்றது மாணிக்கம். (திருவாசகம், குலாப்பத்து செ. 3) “விந்து அடங்க விளையும் சிவோகமே” என்றனர் திருமூலர். (திருமந்திரம், 7-ம் தந். விந்துஜயம், போக சர ஓட்

டம் செ. 33) நெருப் பாற்றை மயிர்ப் பாலத்தால் கடத்தல் எனப்படும் நிறை முறையான பஞ்சம ஆகுதியால், யாவற்றக்கும் ஆதியும் அந்தமும் எனத் திகழும் அப்பு தத்துவமாகிய விந்து சரீரத்தில்—பிருதிவி தத்துவத்தில் அடங்குதலால்—உறைதலால் சிவோகம் தலைப்படும்—வாய்மையான பிரமசரியம் சித்திக்கப் பெற்று நிவிர்த்தி உளதாகும் என்க. பின் வரும் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை அங்கை ஆமலகம் என விளக்குகின்றது.

புறநானூறு.

“.....
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரி யோரீண்
டெம்பும் உயிரும் படைத்திசீ னேரே”
(ஊ. செ. 18)

இதனால் அப்பு தத்துவமாகிய விந்துவும் (நீர்) பிருதிவி தத்துவமாகிய உடம்பும் (நிலம்) நிறை கொண்டு கூடிக் குழைய வேண்டும் என்பதும்; இப் பெற்றி வாய்ந்தவரே நித்தியத்துவம் பெறுவார் என்பதும் நன்று வலியுறுதல் கண்டு கொள்க. நிலமும் நீருமே சித்தர் நூல்களில் “பூ நீர்” என்னும் பரிபாஷைபால் கூறப்பட்டனவாகும். இத் தகைய வாய்மையான பூவும் நீரும் கொண்டுதான் வாய்மையான சிவபூசை செய்து இறைவன் திருவருளைப் பூரணமாகப் பெற முடியும்.

திருமந்திரம்.

புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ண லதுகண் டருள்புரி யாநிற்கும்
எண்ணிலி பாவிசு ளெம்மிறை யீசனை
நண்ணி யாம னமுவுகின் றுரே.
(ஊ. 7ம்-தந். சிவபூசை செ. 6)

பூவும் நீருமாகிய நாத விந்துக்கள் (சரீரமே நாதம் எனப்படுவது) சமப்படுதலால் சிவோகம் தலைப்படுதலே—சிவம் என்னும் அமல அக்கினி ஆக்கமுறுதலே வாய்மையான சிவபூசை என்க. நிலத்தையும் நீரையும் (பூ நீர்) சமப்படுத்த வேண்டும் என்னும் வேத உண்மையையே “துவாதச வாசந் படிகள்” (Douze Portes) என்னும் பிரான்சு (French) நூலில் ஜி. ரிப்பிளி (G. Riply) என்னும் மேதாவிடும் வற்புறுத்துக் கூறுகின்றார். பின் வருவது அதன் பொழிப் புரையாகும்:—

அது. “ஒருவனும் ஒருத்தியும் உண்மைக் காதலோடு கூடி னுள்ளும் அவச்சலனம் இன்றி நித்தியத்துவம் பெற்று உபநாதத்தோடு வாழ வேண்டுமாயின், நிலத்தையும் நீரையும் சமப்படுத்தினாலன்றி வேறு உபாயத்தால் முடியாது. நிலமும் நீரும் ஆகாய தத்துவத்தைப் பெறின், அஃதாவது அவ் இரு

பூதங்களிலும் ஆகாய தத்துவம் பெரும் பாகம் பெறின், இருள் (அஞ்ஞானம்) இரியும். உதயம் வயம் (வியாபக வியாப்பியம்) என்னும் இவ் இரண்டன் மத்தியில் வெளிச்சம் உண்டாகும்—விளக்கம் உண்டாகும்.” என்பது.

இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவரே சதுரப் பாழுடைய வர்—சதுரப் பாடுடையவர் — சதுரம் என்னும் நான்கு பாழ் உடையவர்—சதுரர்—சதுரராகிய வித்தகர் என அறிக. நான்கையும் பாழ் செய்தவர்—பாழ் ஏற்றினவர் நான்கையும் சமஞ் செய்தவர் இவரே என்க. சமம் செய்தல் எவ்வாறு எனின்? பூவும் நீரும் ஒருபுறம்; காலும் வானும் ஒருபுறம்; இந் நான்கும் சமம் பெற்று நடு அர சாகி விளங்கும் விளக்கம் என்னும் உஷ்ணம்—தேயு கெதி பெற வேண்டும், அஃதாவது பொலிவு பெற வேண்டும் என்க. சிவ சமயம் என்னும் தேயு சமயம் பெறுதல்—அமல அக்கினியாகிய சிவம் அணு அணுவாகக் கதி பெறுதல்—தலைமை பெறுதல்—அளவு பெறுதல் இதுவே என்க. இவரே சிவ சம்பந்தம் உடையவர் — சைவர் எனப் படுதற்கு உரியவர் என்க. இவ்வாறு பூவும் நீரும் (பிருதிவியும் அப்டவும்) ஒரு புறமாகவும், காலும் வானும் (வாயுவும் ஆகாயமும்) ஒரு புறமாகவும் சமம் பெறுதலே இருவினையின் ஈடு அழிந்து அவை சமம் பெறுதல் என்பது—இரு வினை ஒப்பு என்பது என அறிக. “ஊசலாட்டும் இவ் உடலுயிராயின இருவினை” கெட்டுத் திரிதல் என்பது—உடலுயிராய்த் தோன்றிய வினை வித்துக் கெட்டுத் திரிதல் என்பது—அமலம் அங்குரம் பெறுவது இதுவே யாம் என அறிக. இவ்வாறு இருவினை ஒப்பு ஏற்பட்ட போதுதான் மல பரிபாகம் சித்திக்கும். மலம் பரிபாக மடைதலே—மலம் துப்பு நீங்கி விமலமாதலே மல பரிபாகம் என்பது. மலம் என்றால் என்னை? அதுதான் செம்பில் களிம்பு போலச் சரீரத்தோடு—உடலுயிரோடு அபேதமாய்—சகசமாய் அசுத்த நிறையாய் உள்ள அழுக்கு எனப்படுவது—துப்பு எனப்படுவது. பின் வரும் பிரபல சுருதி இவ் உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றது.

லாம வேத மஹோபநிஷத்.

தண்டிலஸ்ய யதாசர்ம யதாதாம்ரஸ்ய காளிமா,
ஜீவஸ்ய தண்டிலஸ்யேவ மலம் ஸஹஜ ம்ப்யலம் ||

. நெல்லிற்கு உமியும் செம்பிற்குக் களிம்பும் சகஜமாய் என்றும் உள்ளன போலவே உடலுயிருக்கும் (உடலுயிரே ஜீவ சப்தத்தால் குறிக்கப்படுவன) மலமாகிய அழுக்கு சகஜமாய் உள்ளது என்பது இதன் பொருளாகும். இம் மலம் துப்பு நீங்கி விமலமாதற்கு உரிய ஒழுக்கமே—குரு நெறியே—சாதகமே பாசு பதம் என்பது; வாய்மையான தவம் என்பது. இதனற்றான் “வேத முடிபு பாசு பத விரத மொன்றே எடுத்துரைக்கும்” எனச் சூத சங்கிதை வற்புறுத்துவதாயிற்று என்க.

காரண காரியம் எனத் திகழும் நாத விந்து கூடிக் குழைந்து நிறை பெற வேண்டும். பெற்றுழி இருவினை ஒப்பு ஆக்கம் பெறும். இருவினை சொரூபமாகிய உடலு யிர் நிறை பெற்று ஒப்பிய இடம் இதுவே என்க. விந்து வுக்கு இனமானது நாதமல்லவா? இவை ஒன்றற் கொன்று தொடர்புடையன; அந்நியோந்ரிய சம்பந்த முடையன— இன்றியமையாதன என்க. உலகமே விந்து நாத மயம் என்பன கண்கூடு. இது முன்னிலை இலக்கணம். தன்னிலையாகிய சரீரமும் அன்ன தன்மையதே என்பது சொல்லாமலே அமையும். ஆதலால் தன்னிலை திருந்தினால்—திரிந்தால் முன்னிலையும் திருந்தும்—திரியும் என்ப. இது வேத வாக்கியம்; வேதமாகிய ஆசான் அருள் வாக்கு. தன்னிலை

திரிவான் கைக்கொண்டு ஒழுக வேண்டிய அறத்தாறுகள் யாவை? எனின், பின்வரும் வேத வாக்குக்களை நோக்கி உண்மை கண்டு கொள்ளற் பாலது.

திருமந்திரம்

புறமக மெங்கும் புகுந்தொளிர் விந்து
நிறமது வெண்மை நிகழ்நாதஞ் செம்மை
உறமகிழ் சத்தி சிவபாத மாயுட்
டிறனெடு வீடனிக் குஞ்செயற் கொண்டே.

(ஷ. 5ம்-தந். விந்துந்பனம் செ. 7)

(தொடரும்)

(4-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி.)

திருவாசகம்.

“அருளார் பெறுவார் அகலிடந்தே
அந்தே! அந்தே! அந்தேவோ!”

(ஷ யாத்திரைப் பத்து செ. 10)

என ஒன்றும் போதா அறிவினிகளாகிய எம் போலியர்க்கு வற்புறுத்தியருளியது மாணிக்கம் என்க. வேத உண்மை இவ்வாறாக, உலகோர் பண்டை வினைப் பயனால் படிப்பு செல்வம் அதிகாரம் என்பனவற்றால் உந்தநிலையில் வீற்றிருந்து சில நடை நொடிகளையும் கைக் கொண்டு சாதலடைந்த மருளுடம்பினரையும் கடவுள் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவர் என— அருளாளர் என ஒலமிடுவது அவர் தமக்கு இயற்கையாய் அமைந்த அறியாமையின் பயனே என்பது சொல்லாமலே அமையும். மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் இராப்பகலற்ற இடம் இன்னது என்பதும் அவ்விடத்தை அடைந்தாலன்றி இறைவன் அருளைப் பெற்று அறம் போருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றை அடைய முடியாது என்பதும் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

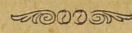
சுபம்.

Imprimerie “VITTAGAM”— Pondichery.

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்

புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ

ரூ. 4—0—0

முழு கலிகோ ரூ. 3—12—0

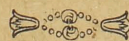
முதுகில் கலிகோ—மாற்பில் தாள்

ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

வித்தகம் ஆபீஸ்,

புதுவை.

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

வருட சந்தா

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0

வேளி நாட்டிற்கு ” ” ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுச்சேரி.

இனம்!

இனம்!!

சுத்த சாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென்பதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக்கியத்தின் பொருளையும், சொரூபானுவதத்தின் றன்மையையும், வேதாகமங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபடின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவஞானதிருகுப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைகளின் றன்மையையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்நூலை துக்கநிவர்த்தியிலும் பரமாநந்தப் பிராப்தியிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டிய தென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய 6 சதம் ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுச்சேரி.

Le Gerant. R. Nagarattinam.